

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 253 16 Μαΐου 2009

«Ποιότητα ζωῆς», δηλαδή;;

διαμφισβήτητο καί, παράλληλα, ἀδιευκρίνιστο κυκλοφορεῖ στήν ἐπικαιρότητα τό αἶτημα «ποιότητα ζωῆς». Τρέχει στήν καθημερινότητα μέ διαφημιστικό καλπασμό. Ἄλλοτε ὡς αἶτημα τῆς λαϊκῆς ψυχῆς. Καί ἄλλοτε ὡς δώρημα τῶν σύγχρονων οἰκουμενικῶν κέντρων διαχείρισης τῶν ὁραμάτων μας καί προγραμματισμοῦ τῆς πολιτιστικῆς μας ἀνάπτυξης. Ὡς ἐπαγγελία καί ὡς ἄγκυρα ἐλπίδας μαγεύει τό νοῦ μας καί ζωογονεῖ τήν καταπονημένη καρδιά μας. Μᾶς κάνει ἐραστές τῆς ἀναβαθμισμένης ποιότητας τοῦ βίου. Καί, ταυτόχρονα, σκληρούς μαχητές στό ἀνοικτό στάδιο τῆς διαπάλης καί τοῦ διαγκωνισμοῦ, πού-ἐπόμενο εἶναι-ἀντί γιά τήν πληρότητα τῆς εὐτυχίας, μᾶς προικοδοτεῖ μέ στερπητικές ἐμπειρίες καί μέ ἀπόγνωση.

Ὡστόσο, κανένας ἀπό τούς ἐμπνευστές καί τούς διαφημιστές τῆς «ποιοτικῆς ἀναβάθμισης» δέν ἀναλαμβάνει τήν εὐθύνη ἥ δέν ἐπιφορτίζεται μέ τήν ὑποχρέωση νά διευκρινίσει, μέ σοβαρές

ἐπισημάνσεις καί ἀναλύσεις, τί ἐννοοῦν οἱ σύγχρονοι διαχειριστές τοῦ μόχθου μας, ὅταν καλλιεργοῦν τό ὄραμα καί ὅταν διοχετεύουν στά τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα τήν ἐπαγγελία γιά ἀναβάθμιση τῆς «ποιότητας τῆς ζωῆς». Ποιό εἶναι τό βαθύτερο νόημα καί ποιό τό εὖρος τοῦ γοητευτικοῦ συνθήματος. Καί ποιὰ ἡ εἰδοποιός ἀλλαγὴ, πού τυπώνεται στό βάθος καί στήν ἔκφραση τῆς προσωπικότητας.

Θά καταθέσω μιά διαπίστωση. Στή σημερινή πολιτιστική ἀγορά, στά πολυμήχανα ἐργαστήρια τῆς τρέχουσας ἐντυπωσιακῆς διαφήμισης καί σιούς χώρους τοῦ σκληροῦ μας μόχθου, ὁ ὅρος «ποιότητα ζωῆς» δέν ἐκφράζει τήν ἀγωνία καί τόν ἀγώνα γιά μιά συνεχή ἀναβάθμιση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Γιά τήν ἀνάπλαση, τόν ἐμπλουτισμό, τή βελτίωση καί τήν ὁλοκλήρωση τοῦ «εἶναι». Δέ δηλοποιεῖ τή λαχτára καί δέ δρομολογεῖ τόν ἀγώνα, γιά σαφέστερο καί ἐπιτυχέστερο νοηματισμό τῆς ὑπαρξιακῆς περιπλάνησης στόν ὠκεανό τοῦ βίου. Ὁριοθετεῖ-περιοριστικά-τή φόρτιση τῶν ὀνείρων καί τή στόχευση τῶν κινήτρων στόν ἀγώνα γιά τήν ἐξασφάλιση τῆς εὐμάρειας. Στήν ἀπεριόριστη κτήση καί στήν ἀκόρεστη ἀπόλαυση τῆς ὕλης.

Οἱ σύγχρονοί μας, οἱ ἰδεολόγοι τοῦ ἄκρατου εὐδαιμονισμοῦ καί οἱ διαχειριστές τῆς πολιτικῆς σαγήνης, πού τήν ἀπλώνουν, γιά νά ἀγρεύσουν κομματικούς ὁπαδούς καί στηριχτές τοῦ ἡγετικοῦ τους θώκου, χρησιμοποιοῦν, ὥς πατέντα καί δόλωμα, τήν ἀτέρμονη ἐπαύξηση τοῦ «κατά κεφαλὴν εἰσοδήματος». Ὑπόσχονται ἀπόσβεση τῶν κοινωνικῶν διακρίσεων. Ἰσόποση ροή πλούτου. Ἐξασφάλιση ἀνέφελης νομῆς τῶν προϊόντων καί τῶν ὑποπροϊόντων τῆς εὐμάρειας. Καί οἱ ἀπλοί, μαχητές τῆς βιοπάλης, ἀφελῶς ἐντυπωσιασμένοι ἢ παραπλανητικά παγιδευμένοι, ἐγγράφονται στήν ὁμάδα ἀναζήτησης τοῦ ὀνειρεμένου χρυσοφόρου κοιτάσματος.

Θά προσθέσω καί μιά ἐντελῶς προσωπική μου κρίση-ἀρνητική καί ἀπαισιόδοξη κρίση-πού, πιστεύω, ὅτι οἱ ἀναγνώστες μου δέ θά ἀρνηθοῦν τήν ἐπιψήφισή της. Ἄν ἡ εὐμάρεια σηματοδοτεῖ σταθερή ἀναβάθμιση τῆς «ποιότητας ζωῆς», στίς ἐξελιγμένες καί ἀνανεωμένες, μοντέρνες κοινωνίες μας, θά ἔπρεπε νά συνοδεύε-

Ἡ καταίγίδα τοῦ Μαρτίου

Φίλοι... (καί μή φίλοι...) Ἱεράρχες

Ὡς πρῶτο, εἰσαγωγικό, στοιχεῖο σέ τούτη τήν ἐπικοινωνία, πού ἀνοίγω μαζί σας, καταθέτω μιά δήλωση. Σέβομαι τήν ἀντίθετη γνώμη σας, ὅπου καί ὅπως, κατά καιρούς, διατυπώνεται. Ἀλλά ἐπιφυλάσσομαι νά διατυπώνω

καί τή δική μου γνώμη, ὡς ἄσκηση τοῦ δικαιώματος, πού μοῦ τό παρέχουν οἱ Ἱεροί Κανόνες καί ὡς ἐλεύθερη εἰσφορά στους σύγχρονους προβληματισμούς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετά ἀπό αὐτή τή δήλωση, ἐπικεντρώνω τίς κρίσεις μου καί τά ἐρωτη-

ται καί μέ τήν ἀπάλειψη ἥ, ἔστω, τή σταδιακή ἐλαχιστοποίηση τῆς πανώλης τῆς διαφθορᾶς. Ἡ βελτίωση τῆς ποιότητας, ἡ ἀλλαγὴ τῆς πολιτιστικῆς στάθμης, ἡ ὑπέρβαση τῆς φτώχειας καί τῆς στέρησης, ὁ κορεσμός τῶν ποικίλων ἐπιθυμιῶν, θά ἔπρεπε νά ἀπομονώνει καί νά ἀκυρώνει τόν ὁποιοδήποτε πειρασμό σκοτεινῆς, ἀντικοινωνικῆς δραστηριότητας. Ἄν ὄχι ἀπό ὅλες τίς πτέρυγες τοῦ γηπέδου τῆς ἀντιπαλότητας, τουλάχιστον ἀπό τά ἔδρανα ἐκείνων, πού ἔχουν κατορθώσει νά σπρώξουν ψηλά τόν πήχυ τῆς προσωπικῆς τους εὐμάρειας. Ἡ καθημερινή, ὅμως, ἐμπειρία ὑπογραμμίζει τήν ἀντίθετη ἔνδειξη. Στά γήπεδα τῆς εὐμάρειας, στούς χώρους, πού διακινεῖται ὁ πλοῦτος καί ἡ ἄνεση καί ἡ χλιδάτη ἐπίδειξη, ἡ διαφθορά λιπαίνεται πλουσιοπάροχα, ὑπερκαλύπτει, σέ ἀνάπτυξη, τά ὁράματα τοῦ διαφνημισμένου «ἀνθρωπισμοῦ» καί καταντᾷ κυρίαρχη ἐκφυλιστική ποιότητα ζωῆς. *«Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἡ-χρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρησιότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός»* (Ψαλμ. ιγ' 3).

Τά δεδομένα αὐτά, πυκνά καί συνταρακτικά, ἀναγκάζουν σέ μιά θεμελιακή ἀναθεώρηση τοῦ προβληματισμοῦ μας καί τῶν ἀγώνων μας. Μᾶς ὑποδεικνύουν-πραγματικά μᾶς κρᾶζουν-ὅτι ἡ εὐμάρεια καί ἡ χλιδή δέν ἀποτελοῦν «ποιότητα ζωῆς». Καί ὅτι τήν «ποιότητα ζωῆς»-ἂν τή λαχταρᾶμε-θά πρέπει νά τήν ἐντοπίσουμε καί νά τή δρομολογήσουμε ὡς ὑπαρκτική ἀναβάθμιση. Ὡς ἀνάπλαση τοῦ μέσα μας κόσμου.

ματικά μου στην έσωεκκλησιαστική καταιγίδα, πού ξέσπασε κατά τόν περασμένο Μάρτιο καί, πού ξυρε όλoκληρο τό Σώμα τῆς Ἱεραρχίας στό ἀνοιχτό γήπεδο τῆς διάσπασης καί στήν ἔρημη γῆ τῆς λαϊκῆς περιφρόνησης.

Δέ θά ἱστορήσω τά περιστατικά καί δέ θά ἀναλύσω τίς ἰδιορρυθμίες ἢ τίς μεθοδεύσεις, πού γεμίζουν τόν ὀγκώδη τόμο τῆς ὑπόθεσης Παντελεήμονος Μπεζενίτη. Στό διάστημα τῆς ἐξατίας ἀπό τό 2003 ἴσαμε τό 2009, ἀναγκάστηκα ὄχι μιά, ἀλλά πολλές φορές, νά δημοσιοποιήσω τό πρόβλημα. Μέ σειρά ὀλόκληρη κειμένων μου, ἐπισήμανα τήν ἀπροθυμία τῆς ὑπεύθυνης ἐκκλησιαστικῆς ὁμάδας νά παρέμβει δραστηκῶς. Ζήτησα, ἐπίμονα, νά ἀνταποκριθεῖ ἡ Συνοδική ἐξουσία στίς προσταγές τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί στίς διατάξεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς Νομοθεσίας. Καί παρακάλεσα νά καθαρίσει τήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν ἐστία τοῦ καθολικοῦ σκανδαλισμοῦ.

Εἶναι ἀτύχημα καί ἀφορμή γενικῆς πικρίας, τό γεγονός, ὅτι ἡ ὑπόθεση Μπεζενίτη σύρθηκε στήν ἐπικαιρότητα, στήν κριτική καί στή χλεύη, ἐπὶ ὀλόκληρη ἐξαετία. Αὕτη ἡ ἀνεξήγητη σιωπή καί ἡ μακρόσυρτη καί ἀναποτελεσματική διαδικασία, πού ἐπιλέχθηκε, ἀφήνουν ἀνοιχτά τά κατάστιχα τῶν ἀναπάντητων ἐρωτηματικῶν, σέ ἀνυποχώρητη ἔνταση τίς ἀντιλογίες καί σέ ἀφόρητη ὀξυνση τίς καυτές κρίσεις.

Γιά τούτη, ὥστόσο, τή στιγμή, ἀφήνω στό ράφι τῶν ἐκκρεμοτήτων τό βαρὺ φάκελλο αὐτῆς τῆς ὑπόθεσης. Ὁταν ὀλοκληρωθεῖ ἡ δικαστική κρίση θά ὑπάρξει καιρός καί θά ἐξασφαλιστεῖ ἡ εὐχέρεια γιά νηφαλιότερη ἀποτίμηση τῶν συμπεριφορῶν καί γιά ἀκριβέστερο καταλογισμό τῶν εὐθυνῶν, ὅλων ἐ-

κείνων, πού ἐκμεταλλεύτηκαν ἢ κακοδιαχειρίστηκαν τό Συνοδικό ὑπουργημα.

Ἡ ἐπισήμανσή μου καί ἡ ἀναφορά μου θά περιοριστεῖ σέ κάποιες προβληματικές πρωτοβουλίες τῶν ἐπίμαχων ἡμερῶν καί σέ κάποιες γνωμοδοτήσεις, ἀτεκμηρίωτες καί ἀθεολόγητες, πού ὑποβάθμισαν τήν ἐπισκοπική ἀξία, μείωσαν, ἐπικίνδυνα, τό κύρος τῆς ἐλληνικῆς Ἱεραρχίας καί δρομολόγησαν τήν ἀντίδραση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Φυλλομετρῶ ἓνα τρίπτυχο δεσποτικῶν συμπεριφορῶν, πού ἐκδηλώθηκαν κατά τόν καυτό μήνα Μάρτιο καί, πού προδίδουν ἀνεπάρκεια γνώσης καί συνοδικοῦ ἥθους.

1) Ὑπῆρξαν, φίλοι Ἱεράρχες, κάποιοι ἀπό ἀνάμεσά σας, πού θεώρησαν δικαίωμά τους καί ὑποχρέωσή τους νά δώσουν ψῆφο ἐμπιστοσύνης στά ἐπτά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, στούς γνωστούς καί μὴ ἐξαιρετέους εἰσηγητές τῆς καθολικῆς ἀμνήστευσης τοῦ ὑπόδικου φίλου τους. Τῇ διαλεκτικῇ, πού πρόβαλαν, γιά νά στηρίξουν τήν πράξη τους, τῇ γνωρίζετε. Ἀποφάνθηκαν, ὅτι ἡ Συνοδική Διάσκεψη δέν ἐπιδέχεται κριτική. Καί, πολὺ περισσότερο, δέν προσφέρεται σέ ἀμφισβήτηση καί ἀπόρριψη. Τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀδιάκοπα παρόν, ἐνεργεῖ δραστηκῶς, κατευθύνει τῇ σκέψῃ καί τό λόγο τῆς ἐπισκοπικῆς ὁμήγυρης καί ὑπαγορεύει τήν τελική διατύπωση τῆς ἀπόφασης. Ἐπομένως, ὅ,τι ἡ πλειοψηφία τῶν ἐπτά ἀποφάσισε, κατὰ τή συγκεκριμένη συνεδρίαση, εἶναι Θεόπνευστο καί ἀλάθητο. Κανένας δέν ἔχει τό

δικαίωμα νά τό ἀμφισβητήσει. Καί, πολύ περισσότερο, νά τό ἀνατρέψει.

Οἱ ἀπόψεις αὐτές-εἶναι πρόδηλο-εἰσάγουν ἕνα αὐτοματισμό καί μιᾶ ἀπαξιωτική ἐξουθένωση τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Θεωροῦν, ὅτι ἀπό τή στιγμή, πού οἱ Συνοδικοί Μητροπολίτες μπαίνουν στήν αἴθουσα τῶν Συνεδριάσεων καί κάθονται στίς καρέκλες τους, τό Ἅγιο Πνεῦμα κάθεται πάνω στό κεφάλι τους καί τό χειρίζεται ἀποφασιστικά. Ἡ Ἀγιογραφική καί ἡ Θεολογική γνώση τοῦ καθενός Συνοδικοῦ μέλους, ἡ πνευματική του ἐμπειρία καί ἡ ἠθική του εὐαισθησία δέν ἔχουν καμμία μετοχή, δέν παίζουν κανένα ρόλο κατά τή διερεύνηση τοῦ προβλήματος, πού συζητεῖται καί δέν ἔχουν καμμία εὐθύνη γιά τή διαμόρφωση καί τήν ἐπιψήφιση τῆς ἀπόφασης. Ὅλα γίνονται μηχανικά. Σε ὅλα πρωτοστατεῖ καί ἐνεργεῖ «τό ἐπιστατοῦν» Ἅγιο Πνεῦμα. Στά Συνοδικά μέλη δέν ἀφήνεται περιθώριο λειτουργίας καί ἐλεύθερης εἰσφορᾶς γνώμης. Καί, πολύ περισσότερο, δέν παρέχεται τό δικαίωμα στούς «ἀπ' ἔξω», σέ κείνους, πού δέν μετέχουν κἄν στή Συνοδική Διάσκεψη καί στό μερισμό τῶν πυρίνων γλωσσῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, νά ἐπικρίνουν τή Συνοδική ἀπόφαση καί νά καταλογίσουν εὐθύνες στούς Συνοδικούς.

Αὐτά λέχτηκαν καί αὐτά ἀκούστηκαν, σάν ὑπεύθυνες γνωμοδοτήσεις, ἀπό κάποιους Ἱεράρχες.

Θά μέ συγχωρήσετε, γιά τή κατάθεση ἀντιρρητικοῦ λόγου. Ἀλλά, τό θεωρῶ ἀναπόφευκτο.

Οἱ Ἐπίσκοποι, πού ἀφέθηκαν σέ τέτοιους ἰσχυρισμούς, ἐλέγχονται ὡς ἐπικίνδυνα ἀδόκιμοι στή θεολογική τους κατάρτιση καί ἐντελῶς ἀνιστόρητοι.

Κατά τή διαδρομή τῶν εἴκοσι αἰῶνων ἀτέλειωτα προβλήματα καί αἰρέσεις καί διασπάσεις κλόνισαν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Καί οἱ Συνοδικές διασκέψεις, πού κλήθηκαν νά ἐκφέρουν ἄποψη, νά φωτίσουν τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως καί νά δώσουν στίγμα γνήσιου βίου, εἶναι δυσεξαριθμητές. Κανένας, ὅμως, δέν τόλμησε νά ὑποστηρίξει, ὅτι ὅλες αὐτές οἱ συναντήσεις τῶν Ἐπισκόπων καί οἱ σχετικές πλειοψηφίες, πού διαμορφώθηκαν στούς κόλπους τους, ἦταν Θεοφροῦρητες καί Θεόπνευστες. Ὑπῆρξαν Σύνοδοι, πού συγκροτήθηκαν ἀπό ὁμάδες αἰρετικῶν, μέ τή συμπαράσταση καί τή συνεισφορά τῆς κοσμικῆς, αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας. Καί ἡ ἐξαγιασμένη συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας τίς ἀπομόνωσε καί τίς ἀπέρριψε. Καί ὑπῆρξαν καί ἄλλες συνελύσεις-κατά τό ὄνομα μόνο Συνοδικές Συνελύσεις-πού κινήθηκαν ἀπό τήν ἐμπάθεια ἢ ἀπό τίς φιλοδοξίες μιᾶς στιγματισμένης ὀλιγαρχίας, πού ἀναστάτωσαν καί τραυμάτισαν, ἐποχιακά, τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί αὐτές, ἡ ζωτικότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος τίς ἀπέβαλε.

Δέν θά κουράσω τούς ἀναγνώστες μου, καταστρώνοντας μακρύ πίνακα Συνόδων, πού στιγματίστηκαν ὡς νόθες ἢ ὡς ὑποταγμένες στίς σκοπιμότητες καί στά πάθη μιᾶς πλαστῆς πλειοψηφίας. Θά ὑπομνήσω, ὅμως, στούς «Συνοδικούς», πού προσπερνοῦν, ἐπιπόλαιο, τά ντοκουμέντα τῆς ἱστορίας, ὅτι ἡ Σύνοδος, πού συγκλήθηκε ἀπό τόν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο τόν Β', τό 449, ὅχι μόνο δέν καταγράφηκε στίς ἱστορικές δέλτους ὡς Θεοφώτιστη, ἀλλά ἔμεινε χαρακτηρισμένη μέ τήν ἀπαξιωτική προσωνυμία «Ληστρικόν Ἐφέσιον» (Latrocinium Ephesinum).

Ἡ Ἐκκλησία, πάντοτε διακριτική καί πάντοτε σέ σχέση ἱκετευτικής λατρείας, ἐξέτιμησε, κατά τήν περίσταση καί ἀνάλογα μέ τήν προσφορά της τήν καθεμίᾳ Σύνοδο. Καί ἀνοιξε διάπλατα τήν καρδιά Της καί ἀναγνώρισε Θεόπνευστες μόνο τίς Οἰκουμενικές Συνόδους. Τίς συναντήσεις τῶν ἁγίων Πατέρων, πού ἡ ἀγνή βιοτή τους, ἡ σοφή διδασχὴ τους καί ἡ ὁμοψυχία τους ἔδιναν τήν ἐγγύηση τῆς Θεοπνευστίας.

Τό νά ὑποστηρίξει κανεῖς, ὅτι μιά μικρή ὁμάδα, ὅπως ἦταν ἡ ἐπτάριθμη πλειοψηφία τῆς Μαρτιάτικης Συνόδου-μέ τίς γνωστές καί μὴ ἀμφισβητούμενες σκιές-δέχτηκε, προνομιακά, τίς πύρινες γλώσσες τῆς Θεοπνευστίας καί ἀποφάνθηκε τελεσίδικα, ἀποτελεῖ ἡ πλάνη ἡ σκοπίμη διαστροφή τοῦ Συνοδικοῦ πνεύματος.

2) Ὑπῆρξαν καί οἱ ἄλλες ἐπισκοπικές φωνές, γνωστές σέ σᾶς φίλοι Ἱεράρχες, πού ὑποστήριξαν, μέ πάθος, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν πρέπει νά κάμπτει γόνυ μπροστά στίς κοσμικές ἐξουσίες καί, κατά προέκταση, νά ἀποδέχεται τίς ἀποφάσεις τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων. Ἡ Ἐκκλησία-εἶπαν καί φώναξαν-ἔχει τούς δικούς Της Κανόνες καί τὰ δικά Της Δικαστήρια. Μπορεῖ νά ἀντιμετωπίσει μόνη Της τήν ὁποιαδήποτε παραβίαση τῶν Κανόνων Της. Καί ἔχει τήν εὐχέρεια νά ἐπιμετρήσει ποινές, πού συμπλέκουν τήν αὐστηρότητα μέ τήν ἐπιείκεια.

Τό ἐπιχείρημα αὐτό, λυπᾶμαι, πού ἀναγκάζομαι νά σᾶς τό ὑπογραμμίσω, σκοντάφτει στίς ἀποφάσεις, πού ἔχει πάρει, κατά τό παρελθόν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί πού βρίσκονται ἐνσωματωμένες στήν ἐκκλησιαστική Της νομοθεσία. Οἱ ἀποφάσεις αὐτές ἀναθέ-

τουν στόν πολιτειακό νομοθέτη τή διαμόρφωση καί διατύπωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας. Καί-ἐπιπρόσθετα-ἀποδέχονται τίς ἀποφάσεις τῆς κοσμικῆς Δικαιοσύνης, ὅταν κρίνουν καί καταδικάζουν ἐκτροπές λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Συνοδική διοίκηση, σύμφωνα μέ τήν ὑφιστάμενη Νομοθεσία, δέχεται καί ἐφαρμόζει τίς ἀποφάσεις τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου, τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί, παράλληλα, δέχεται καί τίς ἀποφάσεις τῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων καί καθαιρεῖ κάθε κληρικό, πού καταδικάζεται, γιά ποινικό ἀδίκημα, μέ τελεσίδικη καί ἀμετάκλητη ἀπόφαση.

Φίλοι Ἱεράρχες, ἀνοῖξτε τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι νομοθέτημα πρόσφατο (Φ.Ε.Κ. 146/31-5-1977). Καί διαβάστε τό ἄρθρο 44.

«...Εἰδικὸς νόμος ρυθμίζει τὰ τῆς ἰδρύσεως, συγκροτήσεως, ἀρμοδιότητος καί λειτουργίας τῶν δικαστηρίων τούτων (τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων), μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὁποίου ἐξακολουθεῖ ἰσχύων ὁ Ν. 5383/1932 «περὶ ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καί τῆς πρό αὐτῶν διαδικασίας».

Σημειώνω-ἄλλωστε τό γνωρίζετε-ὅτι ἀπό τό 1977 ἴσαμε σήμερα, δέν ἔχει ἐκδοθεῖ ὁ καινούργιος Νόμος γιά τήν ἐκκλησιαστική δικαιοσύνη. Καί ἐξακολουθεῖ νά ἰσχύει ὁ 5383/1932. Ἄρα, ἰσχύει καί ἡ διάταξη τῆς παραγράφου 160, πού ὀρίζει, δίχως τήν παραμικρὴ ἐλαστικότητα: «Ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεύς, καταστάσης ἀμετακλήτου τῆς ἀποφάσεως τοῦ κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου, ἀνακοινεῖ ταύτην ἐν ἀντιγράφῳ πρὸς τόν Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, προκαλεῖ τήν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου

*Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου καθαίρει-
σιν τοῦ καταδικασθέντος ἄνευ ἐτέρας
τινός διαδικασίας καί ἀνακοινεῖ πά-
ραυτα τήν γενομένην καθαίρεσιν εἰς
τόν ἀνακοινώσαντα τήν ποινικήν ἀπό-
φασιν Εἰσαγγελέα».*

Τή διάταξη αὐτή τή δέχτηκαν καί τήν
ἐφάρμοσαν ὅλες οἱ ἐκκλησιαστικές,
Συνοδικές διοικήσεις, ἀπό τό 1932 ἴσα-
με τό 2009. Καί μόνο τό Μάρτιο τοῦ
2009 συσπειρώθηκε ἡ ἀντίδραση, ὅχι
γιά νά τήν τροποποιήσει, ἀλλά γιά νά
τήν ποδοπατήσῃ.

3) Θά σημειώσω καί θά ὑπογραμ-
μίσω καί ἕνα τρίτο νοσηρό σύνδρομο
τούτης τῆς δραματικῆς καί καταλυ-
τικῆς περιόδου.

Τό μήνα Μάρτιο, μέσα στόν ἀχό τῆς
Μπεζενιτικῆς καταιγίδας, βρέθηκαν
Ἐπίσκοποι, πού σοφίστηκαν νά ἐμβο-
λίσουν, μέ δική τους δικαστική ἀπόφα-
ση, τήν τελεσίδικη καί ἀμετάκλητη ἀπό-
φαση τοῦ ποινικοῦ Δικαστηρίου καί
νά ἀνακηρύξουν ἐντελῶς ἄθωο τόν
ἔνοικο τοῦ Κορυδαλλοῦ. Ὁ Παντελεή-
μων εἶχε δικαστεῖ, πρωτόδικα, στό
τριμελές Ἐφετεῖο τόν Ἰούνιο τοῦ 2006
καί εἶχε καταδικαστεῖ σέ κάθειρξη ὀ-
κτώ ἐτῶν. Ἐκανε ἔφεση καί ἀφέθηκε
ἐλεύθερος, ἀφοῦ κατέβαλε ἐγγύηση
30.000 Εὐρώ. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος ἦταν ὑποχρεωμένη, σύμ-
φωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ σχετικοῦ Νό-
μου, νά ζητήσῃ τό δικαστικό φάκελλο,
νά τόν μελετήσῃ προσεκτικά, μέ κριτή-
ρια τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλη-
σίας καί νά παραπέμψῃ τήν ὑπόθεση
στό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριον. Τό κα-
θῆκον της αὐτό δέν τό ἔκανε. Κώφευσε
καί ἀδράνησε.

Στίς 20 Ἰουνίου τοῦ 2008, δυό ὁλό-
κληρα χρόνια μετά τήν πρωτόδικη ἀ-

πόφαση καί μετά τήν ἀλλαγὴ φρουρᾶς
στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, δικάστη-
κε ἡ ἔφεση τοῦ Παντελεήμονος Μπε-
ζενίτη στό πενταμελές Ἐφετεῖο. Ἐκεῖ,
μειώθηκε ἡ ποινή του σέ κάθειρξη ἑξι
ἐτῶν. Καί ὁδηγήθηκε, ἀμέσως, στίς φυ-
λακές τοῦ Κορυδαλλοῦ. Ἡ ἐκκλησια-
στική Συνοδική διοίκηση ἔδειξε καί πάλι
πῶς δέν ἐνοχλήθηκε. Κώφευσε, γιά δεύ-
τερη φορά καί ἀδράνησε.

Στίς 20 Ἰανουαρίου τοῦ 2009 ἐκδι-
καστήκε ἡ αἴτηση ἀναίρεσης, πού ὑπέ-
βαλε ὁ Παντελεήμων στόν Ἀρειο Πά-
γο. Ὁ εἰσαγγελέας τῆς ἔδρας ἀπέρριψε
τήν αἴτησή του αὐτή. Καί τό Δικαστήριον
ἐπιφυλάχτηκε νά ἐκδώσῃ τήν ἀπόφα-
σή του.

Ὅλα ἔδειχναν, ὅτι ἡ ὑπόθεση βρί-
σκεται στήν τελευταία της φάση. Ἐλ-
πίδα ἀλλαγῆς τοῦ κλίματος δέν ὑπῆρχε.
Τότε, κατά παράδοξο τρόπο, ξύπνησε
ἡ Συνοδική εὐαισθησία καί τό ἐνδιαφέ-
ρον γιά τή σωτηρία τοῦ φυλακισμένου
ρασοφόρου. Καί ἄρχισε νά κινεῖται ὁ
κοιμισμένος μηχανισμός τῆς ἐκκλησι-
αστικῆς Δικαιοσύνης. Λίγες μόνο μέρες
πρίν ἀπό τή δημοσίευση τῆς ἐτυμηγο-
ρίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, στήθηκε βια-
στικά τό πρωτοβάθμιον Ἐκκλησιαστικό
Δικαστήριον, ἔκρινε τίς κατηγορίες ἀνυ-
πόστατες καί ἔσπρωξε τόν ὀγκωδέ-
στατο ἀνακριτικό φάκελλο στό πηχτό
σκοτάδι τοῦ Συνοδικοῦ Ἀρχείου.

Ὁ σχεδιασμός (ὄχι εὐφυής καί καθό-
λου ἔντιμος) στόχευε στό νά δημιουρ-
γηθεῖ ἕνα πλαστό «δεδικασμένο», γιά
νά προβληθεῖ ὡς ἰσχυρό ἐμπόδιο στή
συμμόρφωση πρὸς τή διάταξη 160 τοῦ
Νόμου 5383/1932 καί στήν ἐπιβολή τῆς
ποινῆς τῆς καθαίρεσης. Ἀλλά, ποιός
εἶναι τόσο μωρός, τόσο ἄσχετος, ὥστε
νά ἀποδεχτεῖ τό ἀφελές ἐπιχείρημα
καί νά συμφωνήσῃ, ὅτι τό ἐκκλησια-

στικό «δεδικασμένο» τῆς 9ης Μαρτίου ἀντέχει νά ἀντιπαρατεθεῖ καί νά ἀκυρώσει τό Ποινικό δεδικασμένο, πού προηγεῖται καί πού ἔγινε τελεσίδικο μέ τήν ἀπόφαση τοῦ πενταμελοῦς Ἐφετείου, στίς 20 Μαΐου τοῦ 2008 καί ἀμετάκλητο, μετά τήν ἐκδίκαση τῆς αἰτησης ἀναίρεσής του στόν Ἄρειο Πάγο, στίς 20 Ἰανουαρίου 2009;

Ἡ «σφήνα» τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, κατά πολύ μεταγενέστερη, δέν ἀποτελέσει ἰσχυρό «δεδικασμένο», ἱκανό νά καταρρίψει τό πανίσχυρο καί κατά πολύ προγενέστερο δεδικασμένο τῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων.

Φίλοι Ἱεράρχες, νοιώθετε δικαιωμένοι καί ἀναπαυμένοι μέ αὐτή τήν κίνηση τῶν συνιεραρχῶν σας; Ἐχετε πρόσωπο νά ἀντιμετωπίσετε τήν ὀργή τοῦ ποιμνίου σας; Μπορεῖτε νά ὑψώσετε θαρρετό βλέμμα καί νά ἀπολογηθεῖτε μπροστά στόν Ἐσταυρωμένο Κύριό μας, ὅτι στό Συνοδικό Μέγαρο ὅλα λειτουργοῦν μέ εὐσυνειδησία καί μέ πιστότητα στήν ἀτίμητη Πατερική μας Παράδοση;

Ἡ καταιγίδα τοῦ Μαρτίου-τό γνωρίζετε ὅλοι σας, πιά καί τό ζεῖτε-εἶχε τίς ἀναπάντεχες ἀπό ὅλους σας, ἀλλά καί ἀναπόφευκτες παρενέργειες.

Ἡ πρώτη παρενέργεια: Χώρισε τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σέ δύο-ἤ, ἀκριβέστερα σέ πολλά-ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα. Ὁχι ὅτι, ἴσαμε τό τραγικό Μαρτιάτικο ξέσπασμα, δέν ὑπῆρχαν ἀντιθέσεις καί ἀντιπαραθέσεις. Ἀλλά τό κονταροχτύπημα γινόταν στούς κλειστούς Συνοδικούς χώρους. Καί μόνο ὁ ἀπόηχος ἔφτανε στά τηλεοπτικά παράθυρα ἢ στά κιόσκια

τῶν ἐφημερίδων. Τώρα τό χάσμα ἔγινε βαθύ καί τό κοντράρισμα ἐπικίνδυνο. Κανένας δέν μπορεῖ νά προβλέψει ἂν αὐριο θά σταματήσει ἡ διαμάχη καί θά ἀπλωθοῦν τά χέρια σέ χειραψία ἀγάπης ἢ ἂν προκύψουν σοβαρότερες, ἀπρόβλεπτες ἐμπλοκές.

Καί ἡ δεύτερη παρενέργεια: Ὅλο τό ἐκκλησιαστικό ποίμνιο, ἀπό τή μιά ἄκρη τῆς ἑλληνικῆς γῆς ἴσαμε τήν ἄλλη ξεσηκώθηκε σέ μιά πάνδημη διαμαρτυρία. Δέ συγχώρεσε τήν παραβίαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς ἀγιώτατης Ἐκκλησίας μας. Δέν ἀποδέχτηκε τίς σκοτεινές καί ἁμαρτωλές ἱντριγκες. Δέν ἀναγνώρισε ἐλαφρυντικά στίς ὑπεκφυγές καί στούς ἐλιγμούς καί στίς ὑποπτες, παρασκηνιακές διαβουλεύσεις, πού ἔφεραν τά ἄνω κάτω στήν Ἀγιοπνευματική, Συνοδική ἐστία καί μεταποίησαν τό λειτούργημα τοῦ Συνοδικοῦ Μητροπολίτη σέ κομματικό πρακτορικό τέχνασμα.

Ἀπό κυκλώματα ἀρχιερατικά ἀκούστηκαν φωνές (εὐτυχῶς λίγες), πού φορτώνουν τή διέγερση τῆς λαϊκῆς ὀργῆς καί ἐπιρρίπτουν τίς εὐθύνες γιά τίς ἀπανωτές ἀντιδράσεις, στό ἀντιεκκλησιαστικό μένος τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ὁργανωμένου ἀθεϊσμοῦ. Δέν θά ἀρνηθῶ, ἐξ ὁλοκλήρου, ἕνα τέτοιο ἐνδεχόμενο. Θά τό ὑπομνηματίσω, ὅμως, μέ τήν ἐπισήμανση, ὅτι ἐρέθισμα, γιά τήν ὑπερφόρτιση τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας καί γιά τήν πληθωριστική κυκλοφορία φαρμακερῶν ἢ καί χλευαστικῶν σχολίων, ἦταν ἡ ἐκπτώση καί ὁ ἀδόκητος ἐκφυλισμός τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ.

Στούς φίλους, ὅμως, Ἱεράρχες, θά ἐμπιστευτῶ καί μιά παράλληλη-ἴσως καί ἀφυπνιστική-διαπίστωση. Συνηθίσαμε νά στήνουμε τούς ἄθεους σχολιαστές τῶν ἀτοπημάτων μας «πρό ἔξι

βημάτων» και νά στοχεύουμε έναντίον τους μέ πυρωμένα και φαρμακερά επίθετα. Ἡ πραγματικότητα, ὅμως, δέν εἶναι μόνο αὐτή. Πλάϊ στή φαρμακερή κριτική τοῦ ἄθεου συγκροτήματος, κυλάει καί ἡ ἀντικειμενική καί ἡ ἔντιμη. Κάποιες ἀπό τίς ἀναλύσεις καί τίς ἐπικρίσεις, πού διαβάζουμε, δημοσιοποιοῦν εὐφυέστατη προσέγγιση τῆς δικῆς μας, ὑποβαθμισμένης, ἐκκλησιαστικῆς δραστηριότητος καί μαρτυροῦν ἀκριβοδίκαιη στάθμιση τῆς σύγχρονης, ἐκκοσμικευμένης Συνοδικότητος. Ἴσως, κάποιοι ἀπό τοὺς λειτουργοὺς τῆς πληροφόρησης, ἔστω καί ἂν κατὰ τὴ δημόσια διακίνησή τους ἐμφανίζονται μαρκαρισμένοι μέ τίς σφραγίδες τῶν ὑλοκρατούμενων ρευμάτων τῆς ἐποχῆς μας, διατηροῦν, στά κατάβαθα τῆς ψυχῆς τους, τό διακριτικό σεβασμό πρὸς τὴν Ὁρθόδοξη πνευματικότητα καί ὑποστρώνουν στίς κριτικές τους τίς προσωπικές τους λαχτάρεις ἢ τίς διαψευσμένες ἐλπίδες τους. Μιά ἀμερόληπτη ἀνάγνωση αὐτῶν τῶν κειμένων καί μία προσπάθεια ἀναφορᾶς, ἀπὸ τὴν πένα τους στὴν καρδιά τους, μπορεῖ νά ἀφυπνίσει τὴ σκοτισμένη ἢ τὴ ναρκωμένη δική μας συνείδηση καί νά μᾶς βοηθήσει νά ἀνακαλύψουμε τίς ἐπικίνδυνες παραλείψεις μας ἢ τὰ τραγικά ἀτοπήματά μας.

Ἐνα εἶναι τό μήνυμα, πού ἐκπέμπεται τούτῃ τὴν ὥρα, σταθερά καί ἐμφαντικά, πρὸς τοὺς κλειστοὺς καί παγωμένους χώρους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης καί πρὸς τὰ πρόσωπα, πού ἔχουν τὴν τιμὴ νά συγκροτοῦν τὴ χαρισματική, Συνοδικὴ Συνέλευση. Ἡ ἡχώ τῆς λαϊκῆς ἐτυμηγορίας ἢ τῆς πάνδημης ὀργῆς πρέπει νά φτάσει στὴ Συνοδικὴ αἴθουσα. Νά συγκινήσει καί νά συγκλονίσει. Νά φέρει ἀναστάτωση

καί, στὴ συνέχεια, Ἀνάσταση. Νά ἀφυπνιστοῦν οἱ Συνοδικές συνειδήσεις. Καί νά ὑποταχτοῦν, δίχως σκοπιμότητες καί δίχως ἱντριγκες, στὴν καταξιωμένη Κανονικότητα καί στὴν καθιερωμένη Νομιμότητα. Μέ ἓνα λόγο, νά τηρήσουν τοὺς ὅρκους τους, πού τοὺς κατάρθεσαν ἐπίσημα, πρὶν ἀνεβοῦν τὰ σκαλοπάτια τοῦ ὑπερυψωμένου, ἡγετικοῦ θρόνου τους. Καί νά ἀσκήσουν τὰ καθήκοντά τους μέ φόβο Θεοῦ καί μέ ὑποταγὴ στὴν τιμημένη ἐκκλησιαστικὴ μας Παράδοση.

Θά ἀνοίξω καί ἓνα ἀκόμα file τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας Ἀρχείου. Φίλοι Ἱεράρχες, οἱ λαϊκοὶ ἀδελφοί μας δέν εἶναι μήτε ξένοι, μήτε ἐχθροί μας. Ἐχουν ὀργανικὴ σύνδεση μέ ὅλο τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι Σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διατηροῦν προνομιακὴ θέση. Καί ἔχουν ἀπαράγραπτα δικαιώματα. Ὁ ἁγιογραφικὸς χαρακτηρισμὸς τοῦ λαϊκοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, πού θεσπίστηκε ἀπὸ τὸν Κύριό μας, τοὺς χαρακτηρίζει «ποιόνιο». Ὡστόσο, δέν εἶναι ἄλογο ποίμνιο. Εἶναι λογικὸ καί προικισμένο μέ ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος. «*Μεστοὶ ἀγαθοσύνης, πεπληρωμένοι πάσης γνώσεως, δυνάμενοι καὶ ἀλλήλους νουθετεῖν*» (Ρωμ. ιε' 14), «*Πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ*» (Φιλιπ. α' 11).

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι στὴν πρώτη, Ἀποστολικὴ Σύνοδο, ἦταν παρόντα ὅλα τὰ μέλη τῆς τοπικῆς Ἱεροσολυμητικῆς Ἐκκλησίας καί εἶχαν κάθε δικαίωμα νά ἐκφέρουν γνώμη, νά ἐγκρίνουν τὴν ἀπόφαση καί νά δρομολογήσουν τίς ἐξελίξεις. «*Τότε ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις*

καί τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκλεξαμένους ἄνδρας ἐξ αὐτῶν πέμψαι εἰς Ἀντιόχειαν σὺν τῷ Παύλῳ καί Βαρνάβᾳ, Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Βαρσαββᾶν καί Σίλαν, ἄνδρας ἡγουμένους ἐν τοῖς ἀδελφοῖς...» (Πράξ. ιε' 22).

Ἡ μετοχή τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου στίς Συνοδικές διασκέψεις καί ἡ ἀξιοποίηση τῶν χαρισματικῶν τοὺς προσόντων συνεχίστηκε καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν μεγάλων, ἀκόμα καί Οἰκουμενικῶν, Συνοδικῶν Διασκέψεων. Καί ἡ εἰσφορά τοὺς γιὰ τὴ διατύπωση ἢ γιὰ τὴ διάσωση τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως καί γιὰ τὸν ἐντοπισμὸ τῶν κινδύνων, πού ἐγκλώβιζαν τὴν Ἐκκλησίᾳ σέ διαμάχες καί σέ διχαστικές ἀντιπαραθέσεις, ἦταν πάντοτε σημαντικὴ καί ἀποφασιστικὴ.

Γιὰ νὰ μὴ μακρύνω τὴ γραφὴ μου ἀραδιάζοντας πειστικὰ ἱστορικὰ ντοκουμέντα, θὰ περιοριστῶ στὴν παρουσίαση ἐνός, σημαντικοῦ, ἀποσπάσματος, ἀπὸ τὸ σημαντικότερο εἰς τὴν τῆς «Δογματικῆς», τοῦ ἀείμνηστου καθηγητῆ ὅλων τῶν πρεσβύτερων κατὰ τὴν ἡλικίᾳ Ἱεραρχῶν, τοῦ Ἰωάννη Καρμίρη, πού φέρει τὸν τίτλο «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία».

«Τὸ σύστημα τῆς συλλογικῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐρειδόμενον καί ἐπὶ τῆς διαβεβαιώσεως τοῦ Κυρίου: "οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν" (Ματθ. 18, 20), ἀνάγει τὴν πρώτην ἀρχὴν αὐτοῦ εἰς τὰς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καί τοῦ "πλήθους τῶν μαθητῶν" γενομένας ἐκλογάς τοῦ Ματθίου (Πράξ. 1, 15 ἐξ.) καί τῶν ἐπτὰ διακόνων (Πράξ. 6, 2 ἐξ.) αἵτινες φέρουσιν ἔκδηλα ἅπαντα τὰ συνοδικὰ γνωρίσματα, εἴτα δέ καί κυρίως εἰς τὴν λεγομένην Ἀποστολικὴν Σύνοδον ἐν Ἱεροσολύμοις τῷ

48 μ. Χ. (Πράξ. 15, 6 ἐξ.) ἦν "κυρίως Σύνοδον καί συνέλευσιν τῶν Ἀποστόλων πρέπει νὰ ὀνομάζῃ κάθε κριτικός ἢ μᾶλλον εἰπεῖν παράδειγμα καί πρωτότυπον τῶν μετὰ ταῦτα Συνόδων, ἐπειδὴ περιέχει καί τὸ ὄνομα καί τὰ χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα τῶν Συνόδων" (Πηδάλιον, α' ιε'). Εἰς τὰς τρεῖς ταύτας συνελεύσεις ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἶδομεν ὅτι μετέσχεν ἡ ὅλη Ἐκκλησία ὑπὸ τοὺς Ἀποστόλους, καθ' ὅσον ἡ ὅλη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ μίαν διαρκῆ, οἰκουμενικὴν καί ζῶσαν σύνοδον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, συγκληθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ-Πατρός, διὰ Χριστοῦ Ἰησοῦ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, καί ἀενάως συνερχομένην ὑπὸ τὴν πρώτην καί ἀπλουστέραν μορφήν αὐτῆς ἐν τῇ λειτουργικῇ συνάξει-συνόδῳ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ Κυρίου ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον ὄντα "ζῶσαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ", καθήμενον "εἰς τόπον Θεοῦ" καί προσφέροντα τῷ Θεῷ τὴν Εὐχαριστίαν, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶναι ἡνωμένοι ἐν συνόδῳ οἱ πιστεύοντες καί κοινωνοῦντες. Τῆς λειτουργικῆς ταύτης συνάξεως-συνόδου τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ περαιτέρω ἐξέλιξις ἐγένετο ἡ διοικοῦσα σύνοδος τῶν ἐπισκόπων, ἐκπροσωποῦντων τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ τῆς παροικίας τοῦ ἑκάστος, ἥτις αὐθεντικῶς ἐπιλύει πάντοτε τὰ ἀναφυόμενα γενικὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα ἐν ὁμοφωνίᾳ κλήρου καί λαοῦ, οὕτως ὥστε οὐδέν πράττει μόνος ὁ κλῆρος ἄνευ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' οὔτε πολλῶ ἤττον καί ὁ λαὸς ἄνευ τοῦ κλήρου, τοῦ ἔχοντος βεβαίως ἀποφασιστικὴν γνώμην καί ψήφον ἐν πᾶσιν» (Ἰωάννου Καρμίρη «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, σελ. 652-653).

Φίλοι... (καί μὴ φίλοι...) Ἱεράρχες

ΑΠΕΦΑΣΙΣΘΗ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ «ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ», ΑΛΛΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΡΧΙΣΕ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ!

«εἶπεν ὁ Κύριος· τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον;» (Λουκ. ιβ' 42).

**ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΓΙΑ ΤΟ
«ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ»**

Μέ τό ξέσπασμα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων τοῦ 2005 καί κάτω ἀπό τήν πίεσι τῆς λαϊκῆς κατακραυγῆς ἐλήφθη ἡ ἀπόφασι νά ἐφαρμοσθῇ τό «πόθεν ἔσχεσ» γιά τοὺς Ἐπισκόπους καί γιά ἄλλα Ἐκκλησιαστικά πρόσωπα.

«Ἡ Δ.Ι.Σ. ἔχει ζητήσῃ μέ τήν ἀπό 24.02.2005 ἐπιστολή της (Αρ. Πρωτ. 785) πρὸς τήν Ὑπουργό Ἐθνικῆς

Παιδείας καί Θρησκευμάτων κ. Μαριέττα Γιαννάκου, τήν προώθηση νομοθετικῶν ρυθμίσεων, μεταξύ ἄλλων: α) γιά τήν ὑποχρέωση ὑποβολῆς ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 2006 ἀπό τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δήλωσης «πόθεν ἔσχεσ» καί β) γιά τήν ὑποχρέωση ὑποβολῆς στή Δ.Ι.Σ. ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 2006 ἀπό τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοὺς Διευθυντές τῶν κάθε φύσης ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν,

Δέν εἶμαι σέ θέση νά γνωρίζω, ἂν ἔχετε φτάσῃ, ὅλοι σας, στήν ὥριμη διαπίστωση, πῶς Συνοδικότητα δέν εἶναι ἡ συνάντηση καί συμπορεία τῆς αὐθαιρεσίας τῶν ὀγδόντα Ἐπισκόπων ἢ τῆς κάποιας (καί αὐτῆς αὐθαίρετης) πλειοψηφίας, πού μπορεῖ νά προκύψει (καιρικά) ἀνάμεσά τους. Ἡ σύμπτυξη τέτοιων πλειοψηφιῶν καί ἡ μονοπώληση τῆς Συνοδικότητος, ὡς ἀσύδοτου καί ἀνεξέλεγκτου προνομίου τῶν ποιμένων, ἀποτελεῖ ἀλλοίωση τῆς ἐκκλησιολογικῆς βάσης καί κατάχρηση ἐξουσίας, πού, ἀναπόφευκτα, ξεση-

κώνει τίς καταιγίδες καί σύρει ὁλόκληρο τό ἐκκλησιαστικό Σῶμα στίς πεripέτειες.

Ἄν τά γεγονότα, πού ἔφεραν τίς Συνοδικές σας διαβουλεύσεις στό χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ, σᾶς τάραξαν καί σᾶς προβλημάτισαν, συναντηθεῖτε σέ μιά σοβαρή διάσκεψη αὐτοκριτικῆς, ἀνιχνεύσετε τό μονοπάτι τῆς Πατερικῆς, Ἀγιοπνευματικῆς ὁμοφωνίας καί σύρετε τά βήματά σας στά ἴχνη τους.

**Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**

τούς Προϊσταμένους τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν γένει ὑπηρεσιῶν, πού ἔχουν ὡς ἀντικείμενο τή διαχείριση ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, καί τούς λογιστές ἐκκλησιαστικῶν διαχειρίσεων ἀντιγράφου τῆς φορολογικῆς δήλωσής τους καί τοῦ εἰδικοῦ ἐντύπου Ε9» (ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, Ἀνακοινωθέν 15-12-2005).

Ἡ δέ συνέντευξις τοῦ τότε Προκαθημένου εἰς τό σχετικό σημεῖο ἔχει ὡς κάτωθι:

Μάλιστα ὁ τότε Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς συνέντευξί του τονίζει:

«Ν. ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ: Θά ἐρευνήσετε τά οἰκονομικά τῶν ὑπολοίπων Μητροπολιτῶν; Γιά ὀρισμένους ἀκούγονται σημεῖα καί τέρατα.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ἡ πρότασή μου ἡ ὁποία ἔγινε δεκτή ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο εἶναι ἀκριβῶς νά ὑποβάλουν ὅλοι οἱ Μητροπολίτες ἀντίγραφο τῆς δηλώσεώς των στήν Ἐφορία, τό Ε9 πού λέμε καί νά καθιερωθεῖ τό "πόθεν ἔσχες" γιά ὅλους μας» (Συνέντευξη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στόν τηλεοπτικό σταθμό «ΑΛΦΑ» καί στό Δημοσιογράφο Νικ. Χατζηνικολάου, 25-2-2005).

ΚΕΡΔΙΣΑΜΕ ΤΗΝ ΕΝΤΥΠΩΣΙ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ ΜΕ ΜΙΑ ΦΩΤΟΒΟΛΙΔΑ ΠΟΥ ΕΣΒΗΣΕ ΣΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΤΩΝ ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ

Μετά ἀπό ὁλόκληρα τρία χρόνια τί ἀπέγινε ἐκείνη ἡ ἀπόφασις;

Ἀπολύτως τίποτε. Μία φωτοβολίδα εἰς τό Ἐκκλησιαστικό στερέ-

ωμα τῶν σκανδάλων καί μετά πάλι ἔνοχη σιωπή καί σκοτάδι γιά τούς σκανδαλοποιούς ρασοφόρους.

Ἰσως βέβαια κάποιοι ἰσχυρισθοῦν πῶς αὐτό ἀπαιτεῖ νομοθετική ρύθμισι. Μερικῶς μόνον ἔχουν δίκαιο. Ἐάν ὑποθέσουμε, πῶς τό Ὑπουργεῖο ὀλιγώρησε, γιατί ἡ Ἐκκλησιαστική διοίκησις δέν ἐπανῆλθε εἰς τό θέμα;

Ἀλλά καί χωρίς νομοθετική ρύθμισι θά ἔπρεπε ἀπό 1-1-06, κατά τήν ἀπόφασι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ Μητροπολίτες νά ὑποβάλλουν τό Ε9 καί τίς δηλώσεις τους περί τοῦ «πόθεν ἔσχες» πρὸς τήν Δ.Ι.Σ. ἐκτελοῦντες τήν σχετική ἀπόφασι.

«ΤΕΤΑΡΤΗ» ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΤΟΥ «ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ» ΚΑΙ ΤΟΥ Ε9

Κατά τό 2009 θά ἔπρεπε νά ὑποβληθῇ γιά τετάρτη φορά ἡ δήλωσις τοῦ «πόθεν ἔσχες» καί τοῦ Ε9. Ὅμως, δυστυχῶς ὅλοι σιωποῦν καί κάνουν σάν νά μὴ ἀπεφασίσθη τίποτε σχετικῶς.

Καί ποῖον εἶναι τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ὀλιγωρίας;

Νά διασύρεται ἡ Ἐκκλησία, νά δοκιμάζονται οἱ πιστοὶ καθότι πορευόμεθα ἀπό σκάνδαλο εἰς σκάνδαλο καί ἀπό ἀτασθαλία εἰς ἀτασθαλία.

ΤΟ ΟΔΥΝΗΡΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μέ δύο ρήσεις θά παραλληλίσουμε τήν συγκεκριμένη πρᾶξι:

«Δάσκαλε πού δίδασκες καί νόμο δέν ἐκράτεις», κατά τόν θυμόσοφο λαό μας.

«Λέγουσι (οἱ Φαρισαῖοι) καί οὐ ποιοῦσι» (Ματθ. κγ' 3).

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ

Καλός φίλος ἔθεσε υπόψη μου διαδικτυακό ὑλικό σχετικό μέ τό ρώσικο ντοκιμαντέρ, «*Ἡ πτώση μιᾶς αὐτοκρατορίας - Τό μάθημα ἀπό τό Βυζάντιο*». Τό φίλμ ἔχει προκαλέσει αἴσθηση στή Ρωσία. Στόν πρόλογο συνεντεύξεως τοῦ δημιουργοῦ τοῦ φίλμ, Ἀρχιμανδρίτη Τύχωνα, ἡγούμενου τῆς Ι. Μ. Σρέτενσκυ στή Μόσχα, στήν ἐφημερίδα Ἰζβέστια (16/3/08), διαβάζουμε τά ἑξῆς: «*Κανένα σύγχρονο ντοκιμαντέρ δέν μπορεῖ νά περηφανευθεῖ, ὅτι εἶχε τέτοια ἀνταπόκριση στούς Ρώσους θεατές ὅσο τό φίλμ (αὐτό). Κάποιοι ἔμαθαν πολλά, πού δέν ἤξεραν, καί πῆραν ἀπ' τό Βυζάντιο μαθήματα γιά τή ζωή τους. Ἄλλοι ἀμφισβήτησαν τό δικαίωμα τοῦ π. Τύχωνα νά δίνει μαθήματα ἀπό ὀθόνης. Ἀπ' ὅσους, ὅμως, εἶδαν τό (ντοκιμαντέρ), κα-*

.....
 Ἄς ἀφουγκρασθοῦμε τί ὁ Κύριος παραγγέλλει γιά τούς ἐκπροσώπους Του στή γῆ:

«*Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ καί οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ. ὁ δέ λοιπὸν ζητεῖται ἐν τοῖς οἰκονόμοις ἵνα πιστός τις εὐρεθῇ*» (Α' Κορ. δ' 1-2).

Σ.Κ.Χ.

νεῖς δέν μπορεῖ νά πεῖ ὅτι ἔμεινε ἀδιάφορος καί χασμουριόταν...». Τό φίλμ ὑπάρχει στό διαδίκτυο μέ ἑλληνικούς ὑπότιτλους (βλ. http://vizantia.info/docs/page299_0.htm) καί μπορεῖ νά τό κατεβάσει κανεῖς. Ἐμεῖς παραθέτουμε κάποια ἀποσπάσματα, πού ἀναφέρονται στή βαθμιαία ἐκ τῶν ἔσω φθορά τοῦ Βυζαντίου. Περιέχουν ἓνα προβληματισμό καίριο καί ἐπίκαιρο.

«Τό δημογραφικό πρόβλημα ἦταν ἓνα ἀπό τὰ πιό σοβαρά στό Βυζάντιο. Τήν Αὐτοκρατορία βαθμιαία ἄρχισαν νά τήν κατοικοῦν ξενικοί λαοί, οἱ ὁποῖοι

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

μέ αποφασιστικότητα ἐκτόπιζαν τόν ντόπιο ὀρθόδοξο πληθυσμό. Μπροστά στά μάτια ὄλων πραγματοποιεῖτο ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἐθνικῆς σύνθεσης τῆς χώρας. Κατά κάποιον τρόπο, αὐτό ἀποτελοῦσε ἀναπόφευκτη ἐξέλιξη: ἡ γεννητικότητα στό Βυζάντιο γινόταν ὀλοένα καί πιο χαμηλή. Ὅμως αὐτό δέν ἦταν τό πιο τρομερό... Ἡ καταστροφή βρισκόταν στό γεγονός, ὅτι οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι τώρα ἐνσωματώνονταν στήν αὐτοκρατορία, δέν γίνονταν πλέον Ρωμιοί, ἀλλά παρέμεναν γιά πάντα ξένοι, ἐπιθετικοί, ἐχθρικοί. Τώρα πλέον οἱ μέτοικοι σχετίζονταν μέ τό Βυζάντιο, ὅχι ὡς τή νέα τους πατρίδα, ἀλλά ὡς μιά πιθανή λεία, ἡ ὁποία ἀργά ἢ γρήγορα θά ἔπρεπε νά περάσει στά χέρια τους.

Συνέβαινε αὐτό ἐπίσης καί γιά τό λόγο, ὅτι ἡ αὐτοκρατορία ἀρνήθηκε νά ἀσχοληθεῖ μέ τήν ἐκπαίδευση τοῦ λαοῦ, δέσμια δημαγωγικῶν θεωρημάτων περί τῆς κρατικῆς ἰδεολογίας ὡς καταπίεσης τῆς προσωπικότητας, πού ἐμφανίστηκαν στίς ἀρχές τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγέννησης... Ἀπαρνούμενοι ἐθελοντικά τήν δική τους χιλιετή ἰδεολογική λειτουργία τῆς ἐκπαίδευσης τοῦ λαοῦ, οἱ Βυζαντινοί ἐπέτρεψαν τήν ἐπίδραση στήν ψυχὴ καί τό μυαλό τῶν πολιτῶν τους ὅχι τόσο τῆς ἀνεξάρτητης καί ἐλεύθερης σκέψης, ὅσο τῆς κατευθυνόμενης ἐπιθετικότητας, πού στόχευε στήν καταστροφή τῶν βασικῶν δεσμῶν τοῦ κράτους καί τῆς κοινωνίας...

Τό τελευταῖο καί πιο τρομερό χτύπημα γιά τό Βυζάντιο ἦταν ἡ Ἐκκλησιαστική Οὐνία μέ τή Ρώμη. Μορφολογικά αὐτό ἦταν ὑποταγή τῆς Ὁρθό-

δοξης Ἐκκλησίας στόν Πάπα τῆς Ρώμης γιά καθαρὰ πραγματιστικούς σκοπούς. Ἡ τελευταία ἐξωτερική ἀπειλή ἔβαλε μπροστά στή χώρα τήν ἐπιλογή: νά στηριχτοῦν στή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τίς δικές τους δυνάμεις, ἢ νά παραιτιάσουν ἀρχές αἰώνων, πάνω στίς ὁποῖες ἰδρύθηκε τό κράτος τους, ἀλλά νά λάβουν ὡς ἀντάλλαγμα τή στρατιωτική καί οἰκονομική βοήθεια τῆς λατινικῆς Δύσης. Καί ἡ ἐπιλογή ἐγίνε. Τό 1274 ὁ αὐτοκράτορας Μιχαήλ Παλαιολόγος ἀποφάσισε τήν πλήρη ὑποταγή στή Δύση.

Τά κέρδη πού ἀποκόμισαν οἱ Βυζαντινοί ἀπό αὐτή τήν παράδοση τῶν ἰδεολογικῶν τους θέσεων ἦταν πενιχρά. Οἱ ὑπολογισμοί τοῦ φιλοδυτικοῦ κόμματος ὅχι ἀπλά δέν ἐπιβεβαιώθηκαν, ἀλλά κατέρρευσαν... Οἱ Βυζαντινοί ἔπρεπε νά νιώσουν στό πετσί τους ὅτι ἡ Δύση χρειαζόταν μόνο τήν ὀλοκληρωτική καί χωρίς ὅρους θρησκευτική καί πολιτική τους ὑποτελεία. Ἀλάθτητος γιά τούς Βυζαντινοὺς ἔπρεπε νά εἶναι ὅχι μόνο ὁ Πάπας, ἀλάθητη ἔπρεπε νά εἶναι ἡ Δύση αὐτή καθεαυτή.

Μιά ἄλλη ἀπώλεια, φοβερότερη καί ἀπό τήν προδοσία τῆς πίστεως ἦταν ἡ ἀπώλεια τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ πρὸς τήν ἐξουσία. Οἱ Βυζαντινοί ἦταν σοκαρισμένοι ἀπό τήν προδοσία τῆς ἀνώτατης γι' αὐτούς ἀξίας, τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶδαν, ὅτι μέ τό βασικότερο πρᾶγμα στή ζωή, τίς ἀλήθειες τῆς πίστεως, κάποιοι ἐπιτρέπουν στοὺς ἑαυτούς τους νά παίζουν. Τό νόημα τῆς ὑπαρξης τῶν Βυζαντινῶν εἶχε χαθεῖ. Αὐτό ἦταν τό τελευταῖο καί κυριότερο πού κατέστρεψε τή χώρα. Καί παρόλο

πού, κάθε άλλο, παρά οι πάντες ἀσπάσθηκαν τήν Οὐνία, τό ἠθικό τοῦ λαοῦ εἶχε ἤδη σπάσει. Στή θέση τῆς προϋπάρχουσας δίψας γιά ζωή καί τῆς γεμάτης ἐνέργεια ἀποφασιστικότητας γιά δράση ἦλθε ἡ φοβερή παλλαϊκή ἀπάθεια καί κόπωση. Ὁ λαός ἔπαψε νά ἐπιθυμεῖ νά ζήσει.

Αὕτῃ ἡ φρίκη γίνεται αἰσθητή μερικές φορές στήν Ἱστορία μέ ὀρισμένους λαούς καί ὀλόκληρους πολιτισμούς. Ἔτσι "πέθαναν" οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι στούς πρώτους αἰῶνες μετά Χριστό πέρασαν μιά ἀνεξήγητη δημογραφική κρίση. Οἱ ἄνθρωποι δέν ἤθελαν νά ζήσουν, δέν ἤθελαν νά συνεχίσουν τή γενιά τους. Οἱ ἐλάχιστες οἰκογένειες, πού δημιουργούνταν, συχνά δέν εἶχαν παιδιά. Τά παιδιά πού γεννιῶνταν πέθαιναν ἀπό τήν ἔλλειψη γονικῆς μέριμνας. Οἱ ἀμβλώσεις ἔγιναν γενικευμένο φαινόμενο. Βασίλευε ἡ βία τῶν πιό σκοτεινῶν λατρευτικῶν καί γνωστικῶν συστημάτων, πού χαρακτηρίζονταν ἀπό μίσος γιά τή ζωή. Οἱ αὐτοκτονίες ἔγιναν μιά ἀπό τίς βασικότερες αἰτίες θανάτου τοῦ πληθυσμοῦ. Αὕτῃ ἡ συνειδητή θανάτωση τοῦ λαοῦ ἔλαβε στήν ἐπιστήμη τήν ὀνομασία "ἐνδογενῆς ψύχωση τοῦ 2ου-3ου αἰ.", καί συνίσταται στόν μαζικό παθολογικό ψυχισμό καί τήν ἀπώλεια τοῦ νοήματος τῆς περαιτέρω ὑπαρξης.

Περίπου τό ἴδιο φαινόμενο ἐμφανίστηκε στό Βυζάντιο μετά τή Συμφωνία τῆς Οὐνίας. Ἡ κρίση τῆς κρατικῆς ιδεολογίας ὀδήγησε σέ ἕναν ὀλοκληρωτικό πεσιμισμό. Στήν κοινωνία βασίλευαν ἡ πνευματική καί ἠθική κατὰπτωση, ἡ ἔλλειψη πίστεως, ἡ ἐνασχό-

ληση μέ τήν ἀστρολογία καί πιό πρωτόγονες προλήψεις καί δεισιδαιμονίες. Ὁ ἀλκοολισμός ἔγινε πραγματική λαίλαπα... Ἐμφανίστηκε "ἄρρωστο" ἐνδιαφέρον πρὸς τά ξεχασμένα ἐπὶ αἰῶνες μυστήρια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἡ ἀπασχολημένη μέ τόν νέο-εἰδωλολατρισμό διανόηση συνειδητά καί κυνικά κατέστρεφε στό λαό τίς βάσεις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἀρχισαν νά ἐμφανίζονται φαινόμενα ὑποπληθυσμοῦ καί κρίσης τῆς οἰκογένειας. Ἀπό τοὺς 150 γνωστοὺς σέ ἐμᾶς Βυζαντινοὺς διανοητές στά σύνορα 14ου καί 15ου αἰῶνα μόνο οἱ 25 ἔκαναν οἰκογένεια...

Αὐτά ἦταν λίγα μόνο ἀπὸ αὐτά στά ὁποῖα ὀδηγήθηκε τό Βυζάντιο ἀπὸ τήν ἀπόφαση τῆς ἐλίτ νά θυσιάσει τά ὑψηλά ιδεώδη γιά χάρη τοῦ πρακτικοῦ ὀφέλους. Κατέρρεε ἡ ψυχὴ: στό μεγάλο λαό πού ἔδωσε στόν κόσμο ἐκπληκτικά παραδείγματα ψυχικῆς ἀνάτασης, τώρα βασίλευε ὁ μαζικός κυνισμός καί οἱ ἐριδες...

Ἡ νέα Οὐνία, ἡ ὁποία, βασισμένη σέ κάποια ἐντελῶς τρελή, πλέον, ἐλπίδα γιά βοήθεια τῆς Δύσης, ὑπογράφηκε στήν Φλωρεντία, δέν ἄλλαξε τίποτε. Ἀλλὰ γιά τοὺς ἴδιους τοὺς Βυζαντινοὺς ἦταν ἕνα νέο ἠθικό χτύπημα μέ τεράστια δύναμη. Τώρα ὄχι μόνο ὁ βασιλιάς, ἀλλὰ καί ὁ Πατριάρχης εἶχε δεχτεῖ τήν πίστη τῶν λατίνων...

Ἡ βοήθεια, πού εἶχε ὑποσχεθεῖ ἡ Εὐρώπη, φυσικά δέν ἦλθε ποτέ. Τώρα στό κόμμα τῶν δυτικοφίλων προστέθηκε καί τό φιλοτουρκικό κόμμα. Ὅσο καί ἂν ἀκούγεται λυπηρό, στό περιβάλλον τῶν πολιτικῶν δέν βρέθηκε οὔτε ἕνα πραγματικά... φιλο-βυζαν-

πινό αὐτοκρατορικό κόμμα».

Καί τό φίλμ καταλήγει:

«Ἡ μεγάλη Πόλη, ἡ ὁποία τόσο συχνά ξεχνοῦσε τούς ἀρχαίους νόμους τοῦ ἰδρυτῆ της καί γιά χάρη τοῦ ὁποίου διατήρησε ἀκόμη τό ὄνομά του, εἶναι ἀκόμα ἱκανή γιά τήν τελευταία της ὑπηρεσία: νά μᾶς διηγηθεῖ γιά τό τραγικό μεγαλεῖο καί τή μεγαλοπρέπεια τῆς πτώσης μιᾶς μεγάλης αὐτοκρατορίας».

Τό ντοκιμαντέρ σαφῶς θέλει νά περάσει στό ρωσικό λαό καί τήν ἡγεσία του ἓνα μήνυμα. Οἱ καταστάσεις μέσα στίς ὁποῖες ζοῦμε σήμερα οἱ Ἕλληνες, καταστάσεις ὅμοιες μέ ἐκεῖνες τίς ἐπιθανάτιες τοῦ Βυζαντίου, δείχνουν ὅτι τό ἴδιο μήνυμα ἰσχύει καί γιά μᾶς. Εἴμαστε, ὅμως, σέ θέση νά τό δεχτοῦμε; Φαίνεται πῶς ὄχι. Μέγα μέρος τοῦ λαοῦ, ἀλλά, κυρίως οἱ ἡγέτες, ἀφιονισμένοι στή ραστώνη τοῦ «βολέματος», ζοῦμε ἀπονευρωμένοι σέ «πελάγη εὐτυχίας» γιά τήν συμμετοχή μας στά «κεκτημένα» ἐλευθερίας, εὐημερίας καί ἰσχύος

τοῦ σύγχρονου δυτικοῦ *modus vivendi*, στό ὁποῖο καί στηρίζουμε τίς ἐλπίδες μας γιά τήν ἐθνική μας ἐπιβίωση. Τό νά ὑποκύπτουμε στίς ντιρεκτίβες τῆς «πολιτισμένης» καί «ἰσχυρῆς» Δύσεως τό θεωροῦμε ἐθνικό μας ἐπίτευγμα. Ἔχουμε πιστέψει ὅτι καίρια γιά μᾶς προβλήματα, πού πρέπει νά λύσουμε, γιά νά πᾶμε μπροστά, εἶναι... νά νομιμοποιήσουμε τίς ἐλεύθερες συμβιώσεις τῶν ζευγαριῶν καί τούς γάμους τῶν ὁμοφυλοφίλων... Ἔτσι τουλάχιστον ἰσχυρίζεται ὁ κ. ὑπουργός Δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος ἔχει πεῖ ὅτι μέ τόν τρόπο αὐτό «προχωρᾶμε μπροστά καί μέ σωστά ἀποτελέσματα». Ἄν ἡ λογική σας τό ἐπιτρέπει, μεταφράστε τήν ὑπουργική διαβεβαίωση ὡς ἐξῆς: «Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἀνακόπτουμε τό δημογραφικό μαρασμό τῆς χώρας· δίνουμε πρότυπα ζωῆς στή νέα γενιά· κάνουμε νά ἀνακάμψει τό πεσμένο ἠθικό τοῦ λαοῦ καί νά ξαναγεννηθεῖ στήν ψυχή του ἡ ἐλπίδα, ἡ ὁρεξη γιά ζωή καί δημιουργία»!...

Μακκαβαῖος

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr